

אמר עזמות

(סוף מעמוד ב')

מאה", זוהי כנראה, הורה-שבעל-פה, ביני לבין, אבל תורה שבכתב היא שונה קצת: כשרי עזמות נוגע באחד מ"הקדושים" שלכם ומצליף קצת על אנשי הכובוים שלנו ועסקני הקרנות הנוסעים כנסיכים על חשבון הקהל... הרי נעשה עזמות ל"ברחן החצר" וכיוצא בזה...

* * *

זאך אומר הפתגם הערבי?—כשההר אינו הולך אל הנביא, הולך מוחמד אל ההר! אבל כאן היה ההיפך, כמו בכל דבר: מוחמד לא רצה ללכת אל ההר, ועל כן הלך ההר אל הנביא.

העתונאים הערבים לא זזו מ"קנטונים" ולא עברו על תחומם לשוחח עם חבריהם מאח"י, עד יסקם בן-אב"י ואלמאל"ה והלכו אילהם. שכנינו קבלו אותם ב"אנחנו כורעים ומשתחווים" וההיו להם קידה עד הארץ, כמנהג בני-דודנה, וכיחיד בתשומת יד על הלב לאות של ידידות. אמתית, וקראו לפנייהם בהתלהבות: "אהלן, אהלן! אהלן!!"

כידוע...

ורק אחד מהם, אביר-לב ועז-נפש, העז לעבור מחוץ לגבול, כשהוא לבוש איצטלא לבנה וצניף תורבאן לכן לתרבושו האדום, כבודו וכרסו הולכים לפניו. ניגש לשלחנות העברים הצרדיים, הטף ש-חה סלה עמנו, עמד ולא ישב ולא טעם כלום כמש כמו הרבנים הראשים שלנו על שלחן ה-ציב. זהו העורך האהוד של העתון הערבי: "סראת אל מוסתקים". ולמה נקרא שמו שיק-אל-סקול? מפני שהוא מסלק למיפתי ומתנגד לו בכל...

* * *

ומי היא הנשקפת יום בפינה בשערה ה-צ-ה ו ב מאד והיושבת בודדה במוערה שם אל שלחנה? זוהי ה"קנטונה" האחת מ"אורה" של א"י. "בת-יחידה" היא המזכירה לנו את מעשה הנשיקית של הריו בלזואנה. הן קראתם את המעשה: ראש הורה הצרפתית וגבור ההסכם של לזואנה ירד מאולם האספות וראה למטה בחדר שתי עתונאיות

צעירות, אחת גרמניה ובלונדינית והשנית צרפתייה כעלת שער שחרחר, שישבו יחד וכתבו. נגש אליהן ונשק לשתייהן: "ככה, אמר להן הריו, תנשקנה צרפת וגרמניה זו את זו"...

כאן זכינו רק לעתונאית הבלונדינית היהודית בלבד, ו"השחרחרת" המושלמית תופיע בודאי לא-הר שתנמר הסופרת הצרפתית מרים האררי את הקירתה וספרה על האשה הסולמית והגלה את הצעיף מעל פניה...

ומעולם לא היתה השתייה פה כמל הפעם במסיבה זו. אין נאומים ואין דרשות בלי אומר ובלוי דברים ובלוי נשמע קולם—ובר-תו "שהחיינו" על שלחן-ערוך בלא "הגדה"...

ראיתי בין המטובין מיטני הצרדיים, שישבי וגרדו את לשונם, כנראה, מתוך דגוונים לנאום... ובמקום דרשות סבב מנהל מחלקת העתונות ועשה הקפה משלחן לשלחן ומקנטון-לקנטון, הטף דבור פה וחטף-שיחה שם, והכל בנחת ובשקט, כראוי לבני עשרת השבטים...

ואני—מה אניד לכם? — ישבתי לילה שלם והכינתי דרוש גדול, מעין ויכוח ארוך בין איטשי-מאיר מת"א ובין הדוד-ישמעאל מה"עגיאמי" ביפי נאום ארוך ומתובל בדברי חידודין והצלפה לשני הצדדים, כנהוג, ואולם עפ"י עצתו של פירון, ה-רדתי במחילה את כל הנאום המצוין שלי לתוך ננזי חיקי פנימה...

— חבל!

* * *

והעיקר הוא כידוע הסוף. לפני צאתי מ"שוויציה" החמה והמוזיעה, נגשתי לקבל ברכת-פטורין מידידי הגויים וחצי-הגויים, והנה עמד עורכנו הראשי להפחד מידידי הפרופיסור של ה"טוימס" בעירנו.

— "להת!" — אמר לו העורך, במקום "להת-ראות" לשם הסיצור.

העמיד הפרופיסור שתי עינים תמוהות ולא הבין.

— "לום! לום!" — הוסיף השני — במקום "שלום, שלום!", "כמו, באי--כאי" באנגלית...

אבל הפרופיסור האומלל לא הכין דבר וחצי דבר, לא ידע באיזה לשון מדברים אליו וצחק...

כנראה, שכתב ה"טוימס" אינו קורא בקני-עות את ה"פלפלאות" בדאר היום-והבל מאד, חבל-חבלתים!

* * *

אה, כן! עיקר שכחתי:

אל אחד השלחנות, מחוץ ל"קנטונים", ישב בחור מתולתל ושתה תה, ופניו ידועים לי קצת... — ומה א ת ה עושה כאן בממשלת העתונאים?—שאלתי.

— אני חייב ת' ב ה, ענה לי בשקט.

— באיזה עתון אתה כותב?

— לא, הוא עונת, אני כותב לאבי באמריקה והוא שולח לי שיקים..

* * *

ולבין שאנו מדברים בעתונאים ובסופרים, אספר לכם כיצד מרק טוויין היה קונה ספרים.

ההומריסטן המפורסם מרק טוויין — עפ"י שני האמתי שמואל קלמנס—נכנס באחד הימים אל בימ"ס ספרים בניו-יורק. הוא בחר לו ספר בין הספרים, ובפנתו אל המוכר:

— מה מחירו של הספר הזה?

— שני דולר! — ענה האיש.

— שני דולר בעד לקוחותיך. אבל לי בתור עתונאי, עליך לתת הנחה הגונה.

— מוכן ומוזמן!

— וזולת זה, מכיון שגם אני כותב רומאניה,

דאוי אני להנחה שניה!

— כנים דבריך!

— ו... איני רוצה להתנאות באישיותי, אולם

באמרי קך כי מרק טוויין אני, הן תתן לי הנחה שלישית.

— מבלי שום ספק!

— טוב. ועכשיו אמור נא לי, מה עלי

לשלם לך בעד מספר?

בעל החנות החליט למדוד לטוויין במדתו וענה דרך הלצה:

— לא כלום! להיפך, אני כן איש

לך מצדי דולר אחד, הנה!

ולתטהונו הרב של בעל החנות לקח טוויין

את הדולר, שמחו בארנקו, נתן את הספר תחת זרועו, ויצא לדרכו.